

Forslag til: Inatsisartutlov nr. xx af xx xx 2016 om ændring af Inatsisartutlov om erhvervsuddannelser og kurser på erhvervsuddannelsesområdet (hjemmel til at udbyde andre uddannelser og kompetencegivende forløb, dispensationsmulighed vedrørende lærlingekontrakt, præcisering af bestemmelser vedrørende skolepraktik, vedtægter m.v. samt ophævelse af landstingslov om Oqaatsinik Pikkorissarfik)
(Naalakkersuisoq for Uddannelse, Kultur, Forskning og Kirke)

Vi har fra Inuit Ataqatigiits side følgende udtalelse til ovennævnte dagsordensforslag.

Herværende forslag tror vi fra Inuit Ataqatigiits side hænger sammen med et tiltag tidligere i år, hvor Piareersarfiit og arbejdsmarkedskontorerne blev lagt sammen. Forud for at Piareersarfiit samt arbejdsmarkedskontorerne blev lagt sammen, har man allerede, selvom det ikke rigtigt fremgår i reglerne, har man erfaringer med organiseringsformer, der nu ønskes fastslået og klarlagt i lovgivningen, for derved; At godkendte forberedende erhvervsuddannelsestiltag samt kurser kan udliciteres til private aktører, hvilket betyder at man gerne vil kunne privatisere området og således give ansvar for driften videre.

Omkring praktik, kursustiltag samt videreuddannelsestiltag, har man med lovforslaget ønsket at klarlægge og fastslå reglerne omkring de nævnte tiltag, hvori man tilstræber, at flest mulige kan fuldføre deres uddannelse i fremtiden.

Lovforslaget er i sig selv relevant og støtteværdig og vi ønsker på ingen måde at imødegå intentionerne.

Da selve forslaget i sig selv således ikke bør komme til genstand for modstand fra vores side, vil jeg ikke undlade at klargøre følgende forhold:

Realiseringen af herværende lovforslag vil ikke medføre, at alle problemer vil blive løst, at alle vil kunne komme på uddannelse, kan få praktikpladser og at alle derefter vil kunne fuldføre deres uddannelser. Det vil ikke være muligt, idet:

De faktiske forhold er meget mere nuancerede. Derfor står vi med et stort spørgsmålstegn med om hvorvidt alle arbejdspladser efterfølgende vil tage imod praktikanter? Realiteten er nemlig den, at mange arbejdspladser den dag idag ikke tager imod praktikanter.

Der står intet i loven om, hvorvidt arbejdspladserne i fremtiden skal gøres forpligtigede til at tage imod praktikanter. Hvad gør man så med de arbejdspladser, der stadig ikke vil tage imod praktikanter? Hvad vil man gøre med dem?

Skal de straffes? Eller hvordan skal man forsøge at undgå smuthuller?

Vi ved bl.a. at mindre arbejdspladser gerne vil bære en del af samfundsbyrden og påtage sig praktikanter. De holder sig dog for det meste tilbage fordi det primært, vil koste dem penge at tage imod praktikanter.

Jeg vil gerne eksemplificere følgende om en mindre virksomhed:

Arbejdspladsen tager imod en praktikant. Praktikanten skal på skoleophold midt i praktiktiden,

hvorfor virksomheden søger arbejdskraft i den periode fordi de kommer til at mangle en medarbejder i den periode, hvor de ikke har praktikanten hos sig. Det betyder, at de både skal betale til praktikantens løn samt den erstatningsmedarbejder, der ansætter for perioden. Når praktikanten så skal tilbage igen, må man fyre den midlertidige ansatte igen, fordi hullet bliver udfyldt af praktikanten. Det er realiteterne bag den nuværende ordning:

Denne fremgangsmåde betyder, at arbejdspladserne får større lønudgifter og holder sig tilbage med at ansætte praktikanter. Derudover er det ikke særligt attraktivt at påtage sig et afløserjob. Selvstyret betaler ellers lidt til praktiklønningerne, men i en grad der ikke kan lukke for merudgiften.

Derfor vil jeg gerne påpege denne del af ordningen; hvordan kan vi sikre, at eleverne får en praktikplads? Arbejdspladsen kan vælge at sige ned, og den største bekymring i dette forhold er at man får pålagt flere lønudgifter.

Hvordan vil man så gøre med dette problem? Vil man forhøje løntilskudene?

Derudover;

Skal den uddannelsessøgende selv finde en praktikplads? Sådan er de nuværende regler. Desværre er der mange, der reelt ikke får startet deres uddannelsesforløb, fordi de netop selv skal finde en praktikplads; hvad agter man at gøre, set i forhold til den nye lov? Burde det ikke være uddannelsesstedet, der påtager sig den opgave?

Ikke mindst:

Om det er total interprise, hovedinterprise, faginterprise skal det ikke komme an på. Det er nødvendigt, at der i de tilfælde hvor Selvstyret eller kommunerne står som bygherre af en større anlægsopgave, så skal entreprenøren ansætte en praktikant, og det bør selvfølgelig også fremgå i loven;

Men at der i forbindelse med realiseringen af lovforslaget er behov for at bevilge flere midler til området, det siger historien om en mindre virksomheds problemer jeg har fortalt om.

Uddannelse, uddannelse og atter uddannelse er noget som vi råber højt op om, og derfor må vi også sætte næring til. Vi må realisere det ved at bevilge flere midler, og på denne måde kan vi sætte kraft bag ved herværende lovforslag.

Fra Inuit Ataqatigiits side mener vi, at såfremt herværende lovforslag skal realiseres, bliver vi nødt til at afsætte flere midler på praktikområdet.

Derfor vil vi gerne spørge Naalakkersuisut, om de også agter at bevilge flere penge til området? Hvem skal derudover pålægges ansvaret for at finde en praktikplads? Uddannelsesstedet eller den uddannelsessøgende selv?

Derudover ønsker man at annullere loven om Sprogskolen. I den forbindelse er det også ønskeligt at få at vide, hvad Naalakkersuisut ønsker at gøre med Sprogskolen på sigt eller hvad man agter at bruge det til?

Kan stedet ikke benyttes til andre formål? Hvad mener Qeqqata Kommunea omkring dette spørgsmål?

Kort sagt; Hvad agter man at gøre med Sprogskolen? Vil man derudover forøge praktiktilskudet? Hvem skal stå for det med at finde en praktikplads? Den uddannelsessøgende selv eller uddannelsesstedet?

Med disse ord indstiller vi fra Inuit Ataqatigiit forslaget til viderebehandling i det relevante udvalg.

Tak for ordet.

Peter Olsen